Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΗ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΠ. ΒΑΡΝΑΒΑ ΓΑΒΡΙΗΛ

Περί τό τέλος τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Κυριακῆς, 10ης Ἰουνίου 2007, στόν πανηγυρίζοντα ἱερό ναό τοῦ Ἀπ. Βαρνάβα Δασούπολης (Λευκωσίας), ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος ἐνθρόνισε τό νέο Ἡγούμενο τῆς Μονῆς Ἀποστόλου Βαρνάβα Γαβριήλ.

Ἀπαντῶν στή σχετική προσφώνηση τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος, ὁ Ἡγούμενος Γαβριήλ εἶπε τά ἑξῆς:

«Μακαριώτατε,

Εὐχαριστῶ τόν Θεόν διά τά περί ἐμοῦ σήμερον. Εὐχαριστῶ καί τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα, πού στήν ἱστορική αὐτή μέρα τῆς μνήμης τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα μοῦ χαρίζετε αὐτήν τήν ὑψίστη τιμή, νά μέ ἀναδείξετε Ἡγούμενον τῆς ἱστορικῆς Αὐτοῦ Μονῆς.

Μέ διακατέχει βαθιά συγκίνησις πού ἡ Ἀρχιερωσύνη Σας καί ἡ περί Ὑμᾶς Σύνοδος θελήσατε ἡ Μονή τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα ν' ἀναβιώση, παίρνοντας σάρκα καί ὀστᾶ εἰς δόξαν τοῦ τιμωμένου Ἁγίου της.

Ἀναλογίζομαι τήν ἀναξιότητά μου γιά τό ὑψηλό τοῦτο ὑπούργημα τῆς Ἡγουμενίας τῆς Θεοσώστου Βασιλικῆς καί Σταυροπηγιακῆς (σήμερον) Μονῆς τοῦ ἱδρυτοῦ καί προστάτου τῆς Ἁγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Εἶμαι ἕνα μέλος τῆς Ἀδελφότητος τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς Μονῆς, ἐκ τῶν ἐπιζώντων, πού μέ πολλή ἀγάπη ἔδωσα τόν ἑαυτόν μου γιά νά τήν διακονήσω. Προσῆλθα ὡς δόκιμος Μοναχός τό 1964. Δέχθηκα τό ἴδιον ἔτος τόν πρῶτον βαθμόν τῆς Ἱερωσύνης ἀπό τόν μακαριστόν Ἀρχιεπίσκοπον Μακάριον Γ΄ καί ἀκολούθως δι'

Αὐτοῦ τήν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν.

Καί τώρα βιώνω, ἐξόριστος ἐκ τῆς Μονῆς μου, ὅλα αὐτά τά χρόνια τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς καί κατοχῆς, μέ πόνο ψυχῆς ἐπιποθώντας τήν ἐπιστροφήν.

᾽Αναλογίζομαι πώς σ᾽ αὐτή τήν ἀνάδειξη καί θέση θά ἔπρεπε νά εἶναι ἕνας ὑπεράξιος, μέ προσόντα καί σθένος νεανικό, μέ περιθώρια ζωῆς.

Ἔπεσε, ὅμως, ὁ κλῆρος στήν ἀναξιότητά μου, νά ἀποδεχθῶ αὐτήν τήν ὑψίστη τιμή στάς δυσμάς τοῦ βίου μου, κι αὐτήν μακράν τῆς Μονῆς μου τελουμένην σήμερον.

Στό δίλημμα τῆς ψυχῆς μου αὐτήν τήν στιγμή ἀκούω τήν φωνή τοῦ ᾽Αποστόλου Παύλου στήν πρός ῾Εβραίους ᾽Επιστολήν του (Κεφ. ιγ΄, 17): «Πείθεσθε τοῖς ῾Ηγουμένοις ὑμῶν καί ὑπείκετε· αὐτοί γάρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπέρ ὑμῶν».

Θαρρῶ στήν στήριξή σας, Μακαριώτατε, καί παίρνω δυνάμεις καί θάρρος.

Διπλᾶ, ὅμως, συναισθήματα μέ διακατέχουν αὐτήν τήν στιγμή, χαρᾶς καί λύπης. Χαρᾶς, πού ἡ ῾Ιερά Μονή τοῦ ᾽Αποστόλου Βαρνάβα, πού τόσον ἠγάπησα, καί Αὐτός μέ ἠγάπησε καί μέ κάλεσε νά τήν διακονήσω, ἀνακηρύττεται μετά ἀπό αἰῶνες, τῇ ῾Υμῶν Συνοδικῇ ἀποφάσει, Μακαριώτατε, εἰς Βασιλικήν καί Σταυροπηγιακήν Μονήν, πού αἰῶνες ἐλησμονήθη ἡ κτητορική αὐτῆς ταυτότητα.

Καί ὄντως τῆς ἀνήκει, ἀφοῦ ἐθεμελιώθη καί ἐκτίσθη, κατά τόν ἱστορικόν τοῦ ΣΤ΄ αἰώνα Μοναχό ᾽Αλέξανδρο, δι᾽ ἐξόδων τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Ζήνωνος, μέ τήν εὕρεση τοῦ ῾Αγίου Λειψάνου τοῦ ᾽Αποστόλου Βαρνάβα.

Κατά τόν ἱστορικόν, τόν ᾽Αρχιεπίσκοπον Κύπρου τότε Κωνσταντίας ᾽Ανθέμιον, ὁ τότε Βασιλεύς τοῦ Βυζαντίου Ζήνων, «μεγάλως τιμήσας δι᾽ αὐτοκρατορικῶν προνομίων, ἀπέλυσεν αὐτόν ἐπί τήν Κύπρον, ἐντειλάμενος αὐτῷ ἐγεῖραι ναόν τῷ ᾽Αποστόλῳ Βαρνάβᾳ ἐν τόπῳ, ἔνθα εὑρέθη τό τίμιον Αὐτοῦ Λείψανον, πολλοί δέ καί ἐκ τῶν μεγιστάνων δεδώκασιν αὐτῷ χρήματα εἰς οἰκοδομήν τοῦ ναοῦ».

Γι᾽ αὐτό ἡ Μονή του ἀξίζει τήν τιμήν ἀνακηρύξεώς της εἰς Βασιλικήν καί Σταυροπηγιακήν.

Γι' αὐτό συναίσθημα χαρᾶς μέ διακατέχει. Μέ συνέχει, ὅμως, κατά τό ἄλλο λύπη βαθιά, πού ἡ τόσον ἱστορική Μονή, μέ τόση ἱστορία καί δόξα, τώρα τριάκοντα τρία χρόνια εὑρίσκεται ὑπό τήν κατοχήν τοῦ Τούρκου εἰσβολέα καί ἐμεῖς, τά μέλη της, τά παιδιά της, μακριά της. Σήμερον σ' αὐτήν τήν ὑπό κατοχήν Μονήν μου μοῦ δίνεται η Ἡγουμενία της.

Μέ διακατέχει συγκίνησις καί πόνος ψυχῆς, ἀναλογιζόμενον τάς ἀσθενεῖς μου δυνάμεις, τόσον τοῦ σώματος, ὅσον καί τῶν εὐθυνῶν μου. Ἀναλογίζομαι πῶς θά συστήσω Ἀδελφότητα σέ ὑπό κατοχήν Μονήν στάς δυσμάς τοῦ βίου μου. Στή μνήμη μου αὐτήν τή στιγμή ἔρχονται οἱ μακαριστοί Γέροντές μου, οἱ τρεῖς αὐτάδελφοι Πατέρες, πού ἐπί μισό καί πλέον αἰῶνα στήριξαν τήν Μονήν μέχρι τήν ἀποφράδα ἡμέρα τῆς κατοχῆς.

Ἐγκλωβίσθηκαν, ἐδεινοπάθησαν, ἠναγκάσθησαν νά ἐγκαταλείψουν τήν Μονήν πού ἠγάπησαν, πού τήν ἀνακαίνισαν καί ἐπάνδρωσαν, καί ἐκεῖ νοσταλγοῦσαν νά ταφοῦν.

Ἀναπολῶ τίς μορφές τους, τοῦ Γέροντός μου καί Καθηγουμένου Στεφάνου, πού καλοῦμαι νά διαδεχθῶ, καί νά πάρω τή σκυτάλη. Ἀναπολῶ τόν μακαριστό Πατέρα Χαρίτωνα, μέ ἡγετική χάρι, ὅσον καί τόν Πατέρα Βαρνάβα, τούς τρεῖς ὁμοψύχους αὐταδέλφους, τούς ἡγήτορας τῆς Μονῆς ἐπί 57 χρόνια, μέχρι τήν ζοφερά ἡμέρα τῆς κατοχῆς.

Μακαριώτατε,

Μέ αὐτά τά συναισθήματα τῆς χαρᾶς καί τῆς λύπης καί τήν ἀδυναμία τοῦ γήρατος καί τάς ἀντιξόους συνθήκας, καλοῦμαι νά πάρω τήν σκυτάλη τῆς Ἡγουμενίας τῆς Μονῆς, γιά νά τήν παραδώσω ἐν καιρῷ σέ χέρια δυνατά καί στιβαρά, ἐλεύθερη Μονή, μέ τήν ἀξία, πού τῆς ἀνήκει.

Ἤδη μήνυμα χαρᾶς μοῦ δίνει ἡ ἀνάδειξις τέκνου τῆς Μονῆς εἰς Μητροπολίτην τῆς νέας Μητροπόλεως Κωνσταντίας, τοῦ Πανιερωτάτου ἐν Χριστῷ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ κ. Βασιλείου. Πιστεύω, Μακαριώτατε, οἱ εὐχές του καί ἡ ἀγάπη του διά τήν Μονή νά εἶναι μέσα στίς προτεραιότητες τῶν ἐνδιαφερόντων του.

Εἶναι κι αὐτό, ἡ ἀνάδειξίς του εἰς τόν θρόνον τῆς ἱστορικῆς Μητροπόλεως Κωνσταντίας, τῆς πατρίδας τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα,

φῶς στόν ὁρίζοντα τῶν χαροποιῶν ἐλπίδων τοῦ μέλλοντος.

Ἐπιτρέψατέ μοι, Μακαριώτατε, νά εὐχαριστήσω ἐν τέλει καί τόν σεβαστόν μοι Καθηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου καί νῦν Μητροπολίτην Κύκκου Πανιερώτατον κ. Νικηφόρον, πού μέ περισσή ἀγάπη μέ περιέβαλε στή σεβασμία Μονή Κύκκου τά τελευταῖα δεκατρία χρόνια, καί μοῦ χαρίζει διαμονή στή Μονή καί ποικιλότροπα μέ ἐνισχύει, μέ τήν ἀγάπη ὅλων τῶν Πατέρων, ὥστε νά ἀνακτήσω δυνάμεις στή ζωή καί νά φθάσω τήν εὔσημη αὐτή ἡμέρα, τήν τόσον τιμητική καί ἱστορική στή ζωή μου.

Ἐλπίζω, ὅτι ὁ Πανιερώτατος θά παρατείνῃ τή διαμονή μου καί τῆς περί ἐμέ Συνοδείας μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τήν ἐλεύθερη Μονή μας, πού αὐτό ἐλπίζομε νά μή εἶναι ἀργά.

Τόν Ἀπόστολον Βαρνάβαν, πού σήμερα καλεῖ στόν Τάφο του τούς κάθε φυλῆς καί γλώσσας πιστούς καί ἀλλοφύλους προσκυνητάς, πού μᾶς ἀξίωσε ν' ἀνάψωμεν ἕνα κανδῆλι εὐλαβείας καί ἀγάπης στόν Τάφο Του, ἐπικαλούμεθα νά μή παρίδῃ τό αἴτημα τῶν προσευχῶν καί τῶν πόθων μας νά δοῦμεν ἐλεύθερη καί λειτουργοῦσαν τήν Μονήν Του. Πιστεύω, Μακαριώτατε, πώς μέ τίς δικές σας εὐχές καί τίς διάφορες ἐνέργειές σας θά δοθοῦν ἐν τέλει τά μηνύματα τοῦ δικαίου στίς μέρες μας, καί θ' ἀποδοθῇ δικαιοσύνη καί ἐλευθερία στούς σκλαβωμένους τόπους μας καί στή Μονή μας τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα.

Ἀναμένομεν κι ἐλπίζομεν πώς θά κτυπήσουν ἀναστάσιμα οἱ καμπάνες τῆς Μονῆς Του, πού ἔμειναν στό καμπαναριό της βωβές ὅλα αὐτά τά χρόνια τῆς κατοχῆς.

Ἐπικαλοῦμαι τόν Πανάγαθον Θεόν, μέ τοῦ Ἁγίου μας τίς θεῖες πρεσβεῖες, νά μοῦ χαρίζει ζωντανή τήν πίστη, βεβαία τήν ἐλπίδα καί ἐν πᾶσιν ἐνεργό τήν ἀγάπη καί τήν διάκριση στά βιώματα καί τίς ἐνέργειές μου.

Στήν ψυχή μου ν' ἀντηχεῖ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἡ διδαχή πρός Γαλάτας (Κεφ. ε΄, 22), ὅτι *«ὁ καρπός τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια».*

Ἐπικαλοῦμαι νά στερεώσει τέκνα πνευματικά στήν Ἀδελφότη-

τα τῆς Μονῆς, πού νά τήν ἀγαπήσουν, καί νά φανοῦν παραδείγματα στήν ἀρετή, ἄξια τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Εἴθε, Μακαριώτατε, ἡ φωνή καί προσευχή ὅλων νά φέρει τήν ἡμέρα τοῦ λυτρωμοῦ, νά δοῦμεν ἐλεύθερη τήν πατρίδα μας, ἐλεύθερη τήν Ἀμμόχωστο, ἐλεύθερη τήν Μονή μας, ταῖς πρεσβείαις τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Βαρνάβα. Ἀμήν!».